

Beste (naam politicus)

ik wens u kleine kinderen toe.

Als het enigszins kan, en als u dat wil natuurlijk.
Een eigen kind, uw kind. Zelfs een kleinkind.
Waarom niet: enkele kleine kinderen?

Ik wil u vertellen hoe ik met mijn kleindochter op mijn arm rondloop in onze tuin. Wij tweeën bukken, kijken, wijzen elkaar dingen aan. Wij prutsen met takken, schors en blaadjes. Plukken rode besjes en bestuderen kevers, met boven ons de eksters, onhandig hoppend. Dikke duiven. Kraaien, die heerlijk brutale apen; ze roepen dat ze de merels hebben verjaagd. Of meesjes die ons komen vragen: 'Ben ik een koolmees of een pimpelmees?'

Soms zien wij in onze stadstuin zelfs een eekhoorn, een specht. Samen kijken we toe hoe het gevederte boven ons klimt in de kruinen, dan klapwiekend de lucht in zwenkt. Hoe zij in vrije vlucht bezig zijn met hun ménage.

Enfin, het amusement in het territorium.

Samen met een klein kind op de arm, wandel en kijk ik op een andere manier. Intussen weet ik maar al te goed: wij weten meer dan wij willen weten. We kunnen een boom opzetten over de klimaatopwarming, onze voetafdruk, de CO₂-uitstoot, biodiversiteit en de stijgende zeespiegel, de voor ons nieuwsoortige natuurrampen als hittegolven en overstromingen...

Maar er is ook de kostbare gedachte van filosofe Hannah Arendt dat de wereld telkens opnieuw kan beginnen als er een kind wordt geboren.

Het is ook gewoon de gedachte van elke jonge ouder. Ook van grootouders is de stellige hoop, zelfs een aanklappende gedachte dat het leven, *het Leven*, eindeloos mag voortgaan. U mag mij ouderwets, sentimenteel en zelfs melig noemen, maar ik vind het verschrikkelijk te horen als jonge mensen twijfelen of ze nog kinderen willen maken of hebben.

Want: een kind op de arm is de krachtigste manier om vooruit te denken. Eén generatie-tijd is een kleine dertig jaar. Met een kleinkind op uw arm overziet u moeiteloos een eeuwigheid. U kijkt zelfs in de toekomst.

Ter zake, waarom ik u schrijf.

U bent politicus. Dat betekent: u kunt meer dan wij tweeën in onze tuin.

We hebben nu vooral politiciërs nodig die het verre perspectief hebben, die kunnen beslissen met langdurige impact én dat ook durven, dat ook telkens opnieuw uitleggen, met de toekomst van de kleinste kinderen als argument. In plaats van het politieke gehakketak, proefballonnen, de kunstjes van profilering en perceptie, en alsmaar weer de pil vergulden om tijd te kopen. Het is telkens weer vluchtmisdrijf plegen naar de volgende verkiezingen.

Een kind op uw arm is een zwaarwichtige reden om het nu aan te durven. Nu dus.
En als dat kind begint door te wegen op uw arm, zet het dan op uw schouders. Ik geloof stellig: een politicus met een kind op de schouders is een reus. Het maakt uw blik scherper, gevoeliger ook. Het kind helpt om verder te denken dan u op uw eentje kan.

U kijkt makkelijk over de volgende verkiezingsdatum heen.

Maken we nu dat kleine wicht, het onschuldige kind, dienstbaar voor een zorg van ons? Nee, het is exact het omgekeerde. We zijn dan dienstbaar aan de toekomstige generatie, dankzij uw verre blik, de vasthoudendheid van uw woorden en vooral uw durf.

Durft u dat ?

Hoe nobel zou de politiek , - uw werk tenslotte- dan zijn?

Hartelijke groet,

.....

Koen Peeters